

Samling af Afgørelser

Forenede sager T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV og T-69/06 RENV

**Irland m.fl.
mod
Europa-Kommissionen**

»Statsstøtte — direktiv 92/81/EØF — punktafgift på mineralolie — mineralolie anvendt som brændstof til produktion af aluminiumoxid — fritagelse for punktafgift — fritagelsens forenelighed med en bemyndigelsesbeslutning vedtaget af Rådet i henhold til artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81 — formodning om EU-retsakters lovlighed — retssikkerhed — god forvaltning«

Sammendrag af dom

1. *EU-ret — principper — retssikkerhed — betingelser og grænser — nødvendigt at undgå uoverensstemmelser ved gennemførelsen af de forskellige bestemmelser i EU-retten*
2. *Statsstøtte — begreb — vurdering af, om der foreligger en eventuel konkurrencefordrejning — sammenhængen mellem reglerne om harmonisering af de nationale lovgivninger om skatter og afgifter og reglerne om statsstøtte*

(Art. 87 EF til 89 EF og 93 EF; Rådets direktiv 92/81, art. 8, stk. 4)

3. *Statsstøtte — begreb — ydelse af fordele, som kan tilregnes staten — punktafgiftsfritagelse tildelt af Rådet efter forslag fra Kommissionen i henhold til direktiv 92/81 — fordel, som kan tilregnes Unionen — ikke omfattet*

(Art. 87, stk. 1, EF; Rådets direktiv 92/81, art. 8, stk. 4)

1. Retssikkerhedsprincippet skal sikre forudsigelighed i forbindelse med de situationer og retsforhold, der henhører under EU-retten. Det er væsentligt, at EU's institutioner overholder princippet om, at der ikke må ændres i en retsakt, der er vedtaget af dem, og som påvirker den retlige og faktiske stilling hos de retssubjekter, der er berørt deraf, hvorfor sådanne retsakter kun kan ændres under overholdelse af de gældende kompetence- og procedureregler. En tilsidesættelse af dette princip kan dog ikke påberåbes, hvis det retssubjekt, hvis retlige og materielle situation er blevet berørt af den pågældende retsakt, ikke selv har overholdt de heri fastsatte betingelser. Overholdelse af retssikkerhedsprincippet kræver ligeledes, at EU's institutioner principielt undgår uoverensstemmelser, der kan opstå i forbindelse med gennemførelsen af de forskellige bestemmelser i EU-retten, navnlig hvis de pågældende bestemmelser har det samme formål, såsom at forhindre konkurrencefordrejning i fællesmarkedet.

(jf. præmis 62)

2. Reglerne om harmonisering af de nationale lovgivninger om skatter og afgifter, herunder reglerne om punktafgifter, som er fastsat i artikel 93 EF og direktiv 92/81 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier, og reglerne om statsstøtte, som er fastsat i artikel 87 EF til 89 EF, har samme formål, nemlig at fremme det indre markedes funktion ved navnlig at bekæmpe

konkurrencefordrejning. På grund af deres fælles formål kræver en indbyrdes overensstemmende gennemførelse af de nævnte regler, at begrebet konkurrencefordrejning anses for at have samme rækkevidde og betydning i relation til harmoniseringen af de nationale skatte- og afgiftslovgivninger og i relation til statsstøtte. Reglerne om harmonisering af de nationale skatte- og afgiftslovgivninger, herunder reglerne om punktafgifter, som er fastsat i artikel 93 EF og direktiv 92/81, pålægger endvidere udtrykkeligt EU's institutioner – dvs. Kommissionen, der stiller forslag, og Rådet, der træffer afgørelse – at vurdere, om der kan forekomme konkurrencefordrejning, når de giver, eller ikke giver, en medlemsstat tilladelse til at anvende eller at fortsætte med at anvende en fritagelse for den harmoniserede punktafgift i henhold til artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81, eller om der forekommer illoyal konkurrence eller forstyrrelser af det indre marked, der giver anledning til at revurdere en tilladelse, som allerede er givet på grundlag af sidstnævnte artikel, i henhold til artikel 8, stk. 5, i direktiv 92/81. I tilfælde af en negativ vurdering hvad dette angår påhviler det Kommissionen at foreslå Rådet, at det ikke giver tilladelse til den begærede fritagelse, eller at det, i givet fald, ophæver eller ændrer den allerede meddelte tilladelse til fritagelse. Hvis Rådet når til en anden vurdering i denne henseende, kan Kommissionen gøre brug af sine beføjelser i henhold til artikel 230 EF og indbringe et annullationssøgsmaal for EU's retsinstanser til prøvelse af Rådets beslutning om at tillade en fritagelse eller om at opretholde en allerede meddelt tilladelse, således at det kan kontrolleres, at fritagelsen objektivt ikke giver anledning til nogen form for konkurrencefordrejning, illoyal konkurrence eller forstyrrelse af det indre marked. Kommissionen kan derimod ikke – så længe den tilladelse, som Rådet har udstedt, er gyldig – beslutte, at de fritagelser, som medlemsstaterne har godkendt, udgør foranstaltninger, som skal meddeles Kommissionen i forbindelse med statsstøttekontrollen, idet den omstændighed i sig selv, at Rådet har tildelt en tilladelse, indebærer, at enhver konkurrencefordrejning er udelukket, idet der uden en sådan fordrejning ikke foreligger støtte forbudt ved traktaten.

(jf. præmis 72 og 84-110)

3. Fordele skal, for at kunne kvalificeres som støtte i medfør af artikel 87, stk. 1, EF, bl.a. kunne tilskrives en ensidig og selvstændig beslutning truffet af de pågældende medlemsstater.

Dette er ikke tilfældet ved punktafgiftsfritagelser tildelt af visse medlemsstater på grundlag af Rådets bemyndigelsesbeslutninger udstedt efter forslag fra Kommissionen i overensstemmelse med direktiv 92/81 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier, og idet de overholdt alle de heri fastsatte betingelser. De nævnte fordele må tilskrives Unionen, som gennem en af sine institutioner havde tilladt de pågældende medlemsstater at fortsætte med at anvende de omtvistede fritagelser, bl.a. ud fra den vurdering, at fritagelserne ikke ville medføre konkurrencefordrejning.

Heraf følger, at Kommissionen, selv som led i udøvelsen af sine så godt som eksklusive beføjelser i henhold til artikel 87 EF og 88 EF, ikke kunne kvalificere disse fritagelser som statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF, så længe Rådets bemyndigelsesbeslutninger var gældende og hverken var blevet ændret af Rådet eller annulleret af EU's retsinstanser. Kommissionen havde heller ikke grundlag for at foreholde de berørte medlemsstater, at de ikke havde anmeldt de omtvistede fritagelser, som de havde indrømmet på grundlag af Rådets bemyndigelsesbeslutninger, idet det havde overholdt de heri fastsatte betingelser, til Kommissionen, eftersom de proceduremæssige forpligtelser i henhold til artikel 88 EF følger af, at de pågældende foranstaltninger kan klassificeres som statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF.

(jf. præmis 74, 98 og 99)